

FX 32^a, 30

1709

Nov. 1760

Zd
1915

ELEGI
VIRO
NOBILISSIMO ET AMPLISSIMO DOMINO,
DOMINO
JOANNIGER-
HARDO PAPE,

S. Reg. Maj. Prufficæ
in præfecturâ Leburgensi olim Præfecto,
Hereditario in Riefdorf & Bomstorf
die sexto Martii 1709.
placide in CHRISTO obdormiscenti
meo & filiorum

DN. JOANNIS JACOBI & DN. CHRI-
STOPHORI GERHARDI
nomine

JOHANNE WILHELMO PETERSEN,
SS. Theol. Doct.

SERVEST.Æ,
TYPIS JOH. DANIELIS MVLLERI, ILLVSTR. GYMN. ANH. TYPOGR.

73
33
1.6

ELEGI
VIRO
EPITAPHIVM.

VIDES, VIATOR,
SEPVLCHRVM NVLLI INDEFLETVM,
DOMINI

JOANNIS GERHARDI PAPE,
S. REG. MAJ. PRVSSICÆ
IN PRÆFECTVRA LÖBVRGENSI PRÆFECTI,
IN RISTORF ET BOMSTORF
HÆREDITARII.

hic

NOBILISSIMOS NACTVS PARENTES,
MAGNA GERMANLÆ PACE RESTITVTA,
WOLFENBYTO MDCL FELICITER NATVS,
EX DILECTA VVORE RAVIA,
EINBECCENSI PATRICIA,

JOANNEM JACOBVM, ET CHRISTOPHORVM
GERHARDVM FILIOS SVSCIPIENS,
COGNITIS SCRIPTVRÆ MYSTERIIS
REDDITAQVE ANNO M DCC IX. VI. MART.
SALVATORI SVO ANIMA
QUIESCIT.

Hæc qui sponte vovet, precibusque calentibus orat,
 Is certè ad Dominum migrat, aditque suum.
 Nam qui sunt scelere immerfi, vitiisque repleti,
 Si mors & Nemesis membra luenda quatit;
 Vah! quam fulmineò terrentur ubique fragore!
 Mors nocet, & mortis plus nocet ipse timor!
 Maxima supplicii pars est, cum conscia rerum
 Mens, nondum fractò corpore, damna timet.
 Dum ferrum, & flammas, dum prospicit omnia dira
 Instrumenta necis, carnificesque manus,
 Dum nihil ignorat, de quò sententia lata est,
 Jam patitur, quicquid pœna doloris habet.
 Ast si quis purus sceleris, factique nefandi,
 Innoçuâ vitam finiit ipse fide,
 Cum mors appropereat, sentit, properare triumphos,
 Et capiti laurus dulce vivere suas,
 Regalis cernit formosa palatia Templi,
 Atque Hierosolymæ regna futura novæ,
 Ac Paradisiacum jam jam præjstat amomum,
 Anticipans Patriæ gaudiâ tanta suæ.
 Vidit ea Affinis, Patrio confinis Olympo,
 Luminaque occlusit languida facta thoro.
 Mox risit tacitus, ceu conspexisset Amantem,
 Taliaque incepit fortiter ore loqui.
 Jam veniet! veniet meus optatissimus AGNVS,
 Meque sibi reddet tantus Amoris Amor! [ta est,
 Quam prope! quam prope sum! sponsi pars ultima tan-
 Jam puto vicinâ prendere posse manu!
 Jam mihi cernuntur septeni lampades Ignis,
 E Patre atque AGNO spiritus ille fluit.
 Vror amore Dei, & nimis inflammata videndi
 Mens desiderio deficit agra suo!
 Dumque ita suspirat, feliciter expirandò
 In sponsi gremium convolat ecce! suum.
 Ergo quiesce tuis sponsi flagrantior ulnis,
 O & delictum, dimidiumque meum!

B

Nos

Nos fumus interea mundo campoque relictī,
Quorum circumstant limina molle cruces.
Dum sibi devinctam retinent ergastula mentem,
Atq; volantem animum pondere membra premunt.
Pes compes, manicæque manus, nervique catena
Et premitur claustris spiritus ipse suis!
Quid memorem varios lentâ torpedine morbos?
Atque alias diras, nomina læva, lues?
Hic sibi sollicitæ posuere cubilia curæ,
Et metus, & sævo plurimus igne dolor.
Omnia turbarum sunt plena rebellibus ausis,
Omnia processu sunt fora plena novo!
Sæpius hic videas, unum pugnare duobus,
Seni cum Senis icere, tresque tribus.
Ille vorax terræ, de limite disputat agri,
IS cuperet totâ jam regione frui.
Hunc coquit atra fames, & amor vesanus habendi,
Illum ævidus magni nominis urget timor.
Hinc rixæ, invidiæque & plurima cædis imago,
Quæque solent linguæ spicula bella sequi.
Quo tandem aspicias bellum fremit undique bellum,
Hesperis fervent classica nauca plagis.
Se movet Auroræ populus, micat Arctos in armis,
Et medius belli flagrat in igne dies.
Insequitur, clamorque virûm, gemitusque ruentum,
Alteraque alterius dextra cruore madet.
Sanguine turgescunt stillantia gramina circum,
Sanguine, ceu rivis, sparsa rubescit humus.
Tartarus humanos comedit Calmuccius artus,
Deflet fœdatos tabe Polonus agros.
Moschowita ferus, Svecum si viderit ullum,
Enecat, & Moschi funera Svecus amat.
Gallus adhuc crocitat, licet Anglia, ruperit alas,
Et Batavus classes jufferit ire suas.
Divisa in sese titubans Hispania nutat,
Inque suâ fellâ sœmina Roma tremat.

Pruf-

Præfusus Borbonium cristatum, atque Itala castra
concutit, Hugaricos Cæsar adurit agros.
Cogit inauditas Germania moesta Phalanges,
Helvitiis, Francus, Sævus, & Arnifius,
Et Gvelfi, & Catti, & bellatrix Saxona pubes,
Et Brennus variis innovat arma locis.
Totaque sub creperò discerpta Europa tumultu,
Non secus ac geminâ prole Rebecca gemit.
Fœdus at multò geritur clamore duellum,
Quando Levitarum nutua pugna calet.
Hinc cernas fratrem sævire in viscera fratris,
Atque homines unâ in religione premi.
Anne esset fatius, cum nos meritricula cædi
Destinet, unanimes arma novare duos?
At nunc sectæ aliæ didicere à Matre duella,
Alteraq; alterius sanguine tincta rubet.
Damnant, proscribunt, & si concessa facultas,
Quos vellent, raperent funibus, igne, rotâ.
Omnium at irarum species turpissima restat,
Estque hæc censura culpa pianda gravi.
Dum confanguinei fidei se turpiter arcant,
Quos natos una lex genetrice refert.
Hi sese tacitè sacrò livore remordent,
Et semper carpunt, quodq; querantur, habent.
Ah! timeo, ne forte brevi gens barbara surgat,
Atq; in Christicolas, qua data porta, ruat.
Namq; Euphratæos video crebescere turmas
Vnò annò, atq; unò mense venire Duces.
Tunc odia, & calidas dediscent cudere rixas,
Atque iras discet ponere quisque suas.
Tunc Romana uxor sanctorum sanguine plena
Coccinèò latè torva vehetur equo.
Et ranæ irrepent, impacatæque locustæ,
Tetrius aut si quid tristis abyssus habet.
Quis Tibi sic vitio vertet, de carcere solvi
Si tuus instanter fervidus arsit Amor?

Ecquis & his vellet tenebrosis vivere terris?
 Vita ubi mors apta voce vocanda fuit.
 Et si aliquis placidum semper traduceret ævum,
 Non tamen hic mundus vita vocanda foret.
 Nempe vorax tempus, quod se per puncta trucidat,
 Lapsis bis senis mensibus æger obit.
 Annus obit, mensesque diesque, horæque recedunt,
 Et suus in se iterum tempora gyros agit.
 Est aliquid Regum clarò de stemmate nasci,
 Et spectare suâ sceptrâ tremenda manu.
 Est aliquid, magnam mundi sibi subdere patrem,
 Et rapere Obryzas fulvi Orientis opes.
 Quid tamen hîc tanti est? & cur quis quæreret illud?
 Cum fugiant firmas sceptrâ caduca manus?
 Credite, sub variâ nihil est durabile Lunâ,
 Soli Coelicolæ tempora pacis agunt.
 O Patria! ðingens superi domus aurea Coeli!
 O Solyma! ð nostræ meta futura viæ!
 Vt Te securi post tanta pericula demum
 Aspicimus, sedes invehimurque tuas!
 O tectum augustum, gemmis auroque superbum,
 Quale putes ipsum posse decere Deum!
 Cur non huc ferimur? cur huc non tendimus omnes?
 In bonâ cur quisquam tanta venire neget?
 Munde Vale, & quicquid toto spectabile mundo,
 Nil facit ad nostram nausea tanta fitim.
 Ah! super has hiemes nostri rapiuntur amores!
 Terra parem thalamis non habet ulla meis.
 Me meus urit Amor cognatum tendere Cœlum,
 Inde petendus erat, qui mihi sponsus erat.
 Huc mens nostra fitit, cuncta huc suspiria rumpunt,
 Neve alia est votis spes satis apta meis.
 Cœlum ipsum minus est, Cœlum qui condidit, ille
 Quem mihi præ cunctis diligo, sponsus erit.
 Ille meos, solus qui me sibi junxit, amores
 Abstulit, ille mihi est omnia, Terra Vale.

API, noſter Amor, quem Gvclphica
protulit Aula,
Inq; ſuò fovit Marchica terra ſinu.
Qvi Regiſic fidus eras, ſic fidus amicis,
At ſummo longè carior ipſe Deo.
Quò fugis? & thalami ſociam, coſtamq;

Ac triftes natos deferis euge tuos? [fidelem,
Qvò fugis atq; abitu dulcem fruſtraris amicum
Qvæ potuit tanta cauſa fuiſſe fugæ?
Credideram fluxam tecum mihi degere vitam,
Et comitem noſtræ ſemper habere viæ!
Hoc erat, Albicolis ut poſt mea terga relictis,
In loca me ferrem torrida, plena ſitu.
In loca, quæ multos lugent inarata per annos,
In quibus haud ullæ prominuère domus.
Tamq; diu mærent, quo tempore sæviit Alba,
Cum campi fierent, urbs ubi magna fuit.
Hoc erat, ut ſequerer, quò me pia fata trahebant,
Et fruèrer vultu, colloquidq; tuò.
Nunc ubi tam fidò ſum denudatus amicò,
Sol uſe go ſolâ conjugè triftis ago,
Plotiniq; memor ſtudeo jam diſcere, quid ſit
Se fugere, & ſoldè ſe fatiare Deò. *
Sæpius at prohibent me diſcere talia curæ
Meq; vagum huc illuc in ſua vota trahunt.
Dum Te non animò poſſim rellinquere totum,
Qui, quaſi non eſſes mortuus, uſq; rediſ.
Nam mihi mox præſens, & vivus aſſeſſe videriſ,
Sermonem & tecum cædere poſſe puto,
Et loquor abſenti momentis omnibus abſens,
Et voveo, ò utinam vivus, Amice, fores!
Mox iterum refugit dulciſſima frontis Imago,
Et doleo abſentem, Teq; abiſſe gemo.
Sed fugias licet, ipſe tui tamen uſq; recordor,
Nec poſſum gratus non memor eſſe tui. Nec

* Plotinus Ennead VI. Lib. IX. cap. undecimo. Hæc eſt divinorum hominum vita, humanas omninò negligens voluptates, FVGAQVE SOLIVS AD SOLVM. Et paulo ante: Ei, qui hæc omnia jam tranſcendit, reliquum eſt ipſum, quod omnia ſuperat. Et Amo- nius eleganter: O cara Anima! quando eriſ & una, & nuda, & ſimplex?

FK2d 1915

X 3047827

VD18

Nec me contineo, quin sim succensus amator,
Inq; illos, lacerant qui tua facta, ferar.
Novi ego, quis fuerit, qui Te, dilecte, momordit,
Et qualis tacitâ vipera serpsit humo.
Qui Te per varios circumtulit undiq; vicos,
Quiq; Tibi centum vulnera dente dedit.
Incenditque alios, de Te non iusta locutos,
Ut posset famam sæpe necare tuam.
Nunquam hunc, Te vivò, detexi præpete lingvâ,
Defendi tamen, ut lex jubet, innocuum.
Namque humana licet non à Te aliena putâris,
Propitium tamen es nactus, habesque Deum.
Indetuum nunquam nomen vel fama peribit,
Neve hanc præcipitem livor iniquus aget.
Dum decor & rectum, dum candor, & aurea vivit
Justitia, aut ullo creditur esse loco.
Dum succensa suo fumant altaria thure,
Nec sua pauperibus vox animata perit,
Atque suos servat sedes Loburgica cives,
Dicendum est, famam non periisse tuam.
Nemo forsân erit, qui sic Te noverit unquam,
Quomodo Tu magni feceris ipse Deum.
O quoties sacras cantu traduximus horas!
Et quoties librum volvimus ambo pium!
Gratum erat arcanos Scripturæ noscere sensus,
Gaudebas, si quæ gemma reperta fuit.
Doctus eras sancti mysteria pandere Regni,
Atque Evangelium concinere ædônium.
Cumque ita gustasses æterni flumen Amoris,
Dulce erat in CHRISTO vivere, dulce mori.
Quæ desideria! & flammati pectoris æstus
Surrexère animo ter calefacta tuo!
Dissolvi optabas, cælò, sponsòque potiri,
Huc tuus huc missus sæpe tetendit Amor.
Rumpe, Deus, carnem, quò spiritus volet ad Te,
Atque iterum redeat, quâ fuit ipse prius.

Hæc

36

FK 32^a, 30

1709

Ms. V 460

Zd
1915

ELEGI

VIRI

NOBILISSIMO ET AMPLI

DOMI

JOANN HARDO

S. Reg. Maj. Pi

in praefectura Lœburgensi e

Hereditario in Riefstorf &

die sexto Martii

placide in CHRISTO obi

meo & filior

DN. JOANNIS JACOBI

STOPHORI GER

nomine

fusi

à

JOHANNE WILHELMO

SS. Theol. Do

SERVSTÆ,

TYPIS JOH. DANIELIS MVLLERI, ILLVST

Geschichtsvereins.

43
33
7-6

